

Aşkın Sınır Noktası

Ertuğrul Odabaşı

tilki
Kitap

Roman
Aşkın Sınır Noktası
Ertuğrul Odabaşı
ISBN 978-605-7946-45-4
1.Basım, İstanbul, Nisan 2019
Genel Seri: 523

Tilki Kitap©
Tilki Kitap©
www.tilkikitap.com
www.kitapseyleri.com
iletisim@tilkikitap.com
Yayıncı Sertfikası: 28740

Genel Yayın Yönetmeni: Emrah Çelik
Yayın Koordinatörü: Hasan Hüseyin Yılmaz
Yayın Danışmanı: Ahmet Şerif Doğan
Editör: Dilan Tahincioğlu
Son Okuma: Alev Sevgi
Mizanpaj: Büşra Dündar
Kapak Tasarımı: Haldun Kapar
Depoprint/İstanbul
Matbaa Sertifika No: 34049

Eserin tüm telif hakları yazarda saklı kalmak kaydıyla bu baskı için basım-dağıtım-satış-tanıtım hakları Tilki Kitap©'a aittir.
Eserin tüm yasal ve fikri sorumluluğu yazarına aittir.
Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

Aşkın Sınır Noktası

Ertuğrul Odabaşı

howard'ın hayali

İçerideki insanlara sesimi duyurmaya çalışıyor ama bunu bir türlü başaramıyordum. Ağzıma sokulmuş bez parçası yüzünden ses yerine kurbanlık, çaresiz bir boğanın kesilen boğazından çıkan ses gibi bir böğürtü çıkıyordu. Birçok denemeden sonra canımın acısını dindirmek için umutsuzca susmayı ve çaresizce beklemeyi tercih ettim.

İçeriden gelen müzik sesi insanların eğlenen seslerine karışıyordu, içeride bir parti olduğu belliydi. Bir an için, "Acaba kurtulabilecek miyim?" diye umut içinde düşündüm. Belki sarhoş birisi yanlışlıkla kapıyı açar ve beni kurtarabilirdi. Belki de Tanrım son bir şans verecekti, "Tanrım bana yardım et, bana bir tek sen yardım edebilirsin!" dedim boğuk bir sesle.

Din benim için bir organizasyon anlamına geliyordu ve hiçbir zaman bu organizasyonun içinde olmamıştım. Onlu yaşlarımda aile zorlamasıyla, bağlı olduğumuz kiliseye gitmiştim o kadar, oysa şimdi o organizasyonun en tepesindekine, "Tanrım, ölmeme izin verme! Sana yalvarıyorum, yaşamama izin ver!" diye içtenlikle ve hayatta yaptığım hatalardan ders almışçasına yalvarıyordum.

Ağzıma sokulmuş bez parçası çenemin tam olarak açılmasına, canımın yanmasına neden oluyor, nefes almamı giderek zorlaştırıyor-

du. Müzik sesine karışan insan seslerine ulaşmak için hayvan sesine benzer tuhaf bir ses çıkartıyordum. Bulunduğum karanlık odanın içine kapının altından ışık sızıyordu. Bazen oradan geçen insanların gölgelerini gördüğümde onlara sesimi tekrar duyurmaya çalışıyordum. Yine de beni duymuyorlardı. Tekrar susmayı ve beklemeyi tercih ettim.

Günlerden beri açtım. Yemek vermiyorlardı. Sadece su veriyorlardı, mükâfat sularından. Son suyumu henüz içmemiştim. Son su, son soruyla gelecekti.

Bütün vücudum iple ve koli bandıyla sıkıca sandalyeye bağlanmıştı, tıpkı bir yılanın avını sıkıca sarıp nefessiz bırakması gibi çaresizdim. Karanlık odada kurtulacağım son günümün nasıl biteceğini bekliyordum. Yarın bütün bu işkencenin biteceğine inandırmışlardı beni. Korkuyordum, korkmakta da haklıydım. Hiç bilmediğim bir yerde, hiç tanımadığım insanların esiriydim. Belki de bu yaşadığım korku dolu anlar hayatımın yeni bir sayfası olacaktı, bu sayfaları kendi yazacağım korku dolu duygularla dolduracaktım.

Birkaç saattir duyduğum yabancı seslerin sahiplerine ulaşmaya çalışmaktan vazgeçmiştim. Biliyordum ki o insanlar benden habersiz eğlenmişlerdi, şimdi de gidiyorlardı. Sadece Tanrıma sesimi duyurabildiğimi biliyordum. "Tanrım bana yardım et, bana bir tek sen yardım edersin!" Gözlerimi kapıya diktim, onların içeri girmesini bekledim. İçimden Tanrıma dua etmeye devam ederken duyduğum son birkaç yabancı sesi de artık duyamaz olmuştum. Kapı kilidi açıldı ve yine içeri girdiler.

mustafa'nın hayali

Cızırtıyla çalan saatin sesiyle, sinir bozucu bir şekilde, diğerlerinin karbon kopyası gibi olan başka bir güne başlamak için uyandım. Yanımda yatan Serra'ya bakıp yanına sokuldum. Hareketlerim gayet yavaştı, kaşık pozisyonunda ona sarıldım, vücudunun sıcaklığını tenimde hissettim, ona böyle sarılmak öyle muhteşemdi ki benim için, fazla dayanamayıp uyandırma korkusuna rağmen ensesiyle boğazının birleştiği yere burnumu dayayıp derin bir nefes çektim. İçime giren ten kokusu tüm benliğimi ısıttı, o kadar sıcak ve güven vericiydi ki, hiç korkusuz bir bulutun üstünde oturmak gibi güven ve özgürlük kokuyordu.

Arkadaşlarım beni eğlenceli birisi olarak görürdü. Benimle zaman geçirmekten asla sıkılmayacaklarını söylerlerdi. Uzun boyum ve sıkı duran bir vücudum vardı. Omuzlarım çok etkileyiciydi, kadınların çoğu bu seksi halimden ister istemez etkilenirdi. Özellikle omuzlarımın güçlü görüntüsü birçok kadının hayali olan, hayatı, hayatın zorluğunu ve baba olma görevini kaldıracak güçte bir erkek olduğumu gösteriyordu. Her zaman yaptığım gibi aç karnına bir sigara yaktım, üzerine bir de şekersiz kahve içtim. Giyeceklerimi her zaman geceden hazırlardım, sabah uyandığımda ne giyeceğime karar vermek zorunda kalmazdım. Çok hızlı bir şekilde banyo yaptım, Serra'yı uyandırmamak için sessizce evden çıktım.

İşyeri, evimize yirmi dakikalık mesafede olduğu için genelde işe gitmek için yürümeyi tercih ederdim. Her zaman yaptığım gibi, yola koyulunca bir sigara daha yaktım, yürüyüşümü canlı ve düzgün bulurlardı, sanki hiç acelem yokmuş gibi yürürmüşüm, bu soğukkanlı yürümeyi bile bana yakıştırırlardı. Olumlu birisi olduğum için hayatta daima nereye gideceğimi ve nasıl gideceğimi bilirdim. Hayatımdaki tek eksik, Serra'nın yanında olup da sanki çok uzaktaymışım gibi onu istediğim gibi yaşayamamaktı.

Sevdiğim kadını yeterince yaşayamıyor olmaktan nefret ediyor-

dum. İnsanoğlu, nasıl oluyor da sevdiği bir şeyi istediği gibi yaşayamıyordu, yani birisini çok seviyorsun, onsuz en ufak bir anının bile geçmesini istemiyorsun ama sistem seni istediğinin tam karşıtı yapıyor. Biraz önce kahvaltı niyetine aldığım o güzel teninin kokusunu şu anda alamıyor olmak benim için kâbustu. Aynı iş yerinde çalışmamıza rağmen gün içinde pek görüşemiyorduk. Zaten hayatın anlamı bu değil miydi? Güzel olan bir şeyi tam olarak yaşayamamak. Kadınım evde tüm güzelliğiyle uyuyorken ben, sokakta, insan nehri arasında işyerine ulaşmaya çalışıyordum. Biraz sonra Serra da uyanacak ve bu insan selinin arasına karışacaktı. Hayat tek bir yerde anlam kazanıyordu benim için, sevdiğim kadının yanında olmak ve ondan bir an bile olsa ayrı kalmamak. Ona olan aşkımı asla kelimelerle anlatmaya çalışmıyordum. Böyle bir yanlışın sıradanlığını aşkıma bulaştırmak istemiyordum.

Çevremizde bulunan insanlar tarafından sevilen birisiydim, aslında insanların arasında olmak istemezdim. İnsanlarla aram her zaman iyi olmuştu ama belli bir mesafede durduklarında onlarla ilişkim daha da iyi olurdu. İnsanları dinler, asla eleştirmez, aslında anlamaya da çalışmazdım. Erkeksi görüntüm yüzünden bana yönelik her zaman bir ilgiyle karşılaşırdım, aslında bu da beni her zaman canlı tutardı. Bazen de ciddi bir insan olarak algılanırdım ama ben bunun da üstünde pek durmazdım. Sempatik ve nazik olduğum için benimle tanışanlar sanki yıllardır beni tanıyorlarmış gibi hissederlerdi, bu da bana yeterdi.

Acentenin önünde bekleyen şoförün yanına geldim, şoförün yine düzgün giyinmediğini fark ettim. Onun böyle tutarsız oluşunu, nişanlısından yeni ayrılmış olmasına verdim. Bir insan neden giyinişini başkasına göre ayarlardı, anlamıyordum. Şoför Gökçen, her defasında kötü giyinmesine neden olan bahaneler üretirdi. Bahane üretme konusunda dünyada ilk beş içine girebilirdi. Gökçen'in tek hayali dünyadaki milyonlarca erkek gibi evlenip çoluk çocuğa karışmaktı. Şirin ve akıllı bir oğlu olsun, herkes tarafından sevilip, "Aa ne sevimli bir çocuk" denilsin isterdi. Nişanlısından yeni ayrılmak

onun arabesk dünyasını iyice damardan yapmıştı, sanki dünyanın merkezindeymiş gibi herkesin onu anlamasını bekliyordu. Bu duygularını net bir şekilde gördüm, ondaki eksikliğin sıkı bir dostluk olduğunu anladım, tek eksiği gerçek anlamda bir dostunun olmamasıydı. Ona sıkı dostluk gösterecek durumda değildim ama en azından duygusal olarak bir insana yardım etmeye hayır diyemezdim.

"Günaydın Gökçen."

"Günaydın Mustafa Abi!" dedi Gökçen, pek aydınlık olmayan bir şekilde.

"Nasılsın?" diye sordum.

"Eh işte, iyiyim!" dedi, sanki konuşmak istemeyen, naz yapan bir genç kız gibi.

"Bugün Japonlarımız var."

"Tamam, ağabey, hoş gelirler."

"Gelsinler de biz de para kazanalım değil mi?" diye iğrenç bir espri yaptım.

"Kazanalım Mustafa Abi."

"Normal hayatta, gelecek olan turistleri arkadaş olarak tanısak, mesela mahallede komşumuz veya iş yerinde iş arkadaşımız olarak karakterlerinden belki de nefret edeceğimiz insanlara, sırf ellerinde yen var, dolar var diye hizmet ediyoruz, çok yazık insanlığımıza."

"Hayırdır Mustafa Abi, iyi misin sen?" diye sordu merakla.

"Kusura bakma Gökçen, kafam biraz karışık da!"

"Hayırdır! Serra yenge iyidir inşallah!"

"İyi, iyi onunla alakalı değil," daha fazla konuşmanın gereksiz olduğunu düşündüm.

"İyi olduğuna eminsin değil mi?"

"İyiyim, iyi, merak etme," dedim meraklı soruyu geçiştirmek için.

Trafik iyice sıkışmaya başladığında bedenim oturduğum koltuğa mengene gibi yapıştı, insanları seyrettim. Şoförle olan sıkıcı muhabbet, sıkkın canımı daha da sıkmıştı. Dışarıyı ve koşuşturan insanları seyrettim. Tıpkı benim gibi herkes bir yere gidiyordu, herkesin gide-

cek bir yeri vardı. Sıkışık trafikte sıkışan insanları seyrederken bir şeyi anladım, onları anlayabiliyordum, çünkü ben de onlardan birisiydim. Sıkışık hayatlarda sıkışık yaşamları olan sıkışmış insancıklar.

Bu kadar çok insanla beraber yaşamanın ne mantığı olabilirdi ki? Bunun avantajları olabilirdi ama bu avantajlar benim hiç umurumda değildi. Serra'mla kurduğumuz hayali gerçekleştirmek için para biriktirmekteydik, bir gün gelecek bu lanet İstanbul'dan ve Türkiye'den çekip hayallerimizin peşinden gidecektik. Fakat çok net biliyorduk ki bu şehirdeki yaşam bizim bu parayı biriktirmemize asla izin vermeyecekti. Şimdiye kadar biriktirdiğimiz miktar ancak kısa bir tatil için yeterliydi, ama biz de böyle kısa tatillerin insanları değildik. Belki yaşlandığımız zaman hedeflediğimiz para miktarına ulaşacaktık, o zaman da geç olmayacak mıydı? Ekonomik kriz denilen yıkıcı dalga hiçbir zaman Türkiye'nin kıyılarından uzaklaşmayacaktı, yaşlandığımızda da mutlaka başka bir ekonomik kriz yaşayacaktık.

serra'nın hayali

Uyandığımda Mustafa'nın gittiğini fark ettim, yatak boş ve soğuktu. Uyanınca Mustafa'ya sarılıp öpücüklere boğarak uyanmak varken, ben yine boş yatakta uyandım. İşe geç kalmamak için hızlı bir banyo yaptım. Kızıl saçlarımı kurutmak için saç kurutma makinesini kullandım. Acele etmeliydim, aceleci olunca mutlaka bir şeyler unuturdum. Son halime aynada baktım, tamamdım, hızlı ve yorucu geçecek güne hazırdım. Telefonum çaldı, Mustafa olduğunu görünce hemen açtım.

"Günaydın canım," dedi Mustafa özlem dolu.

"Günaydın bir tanem," dedim sıcacık.

Erkeğimin sesini dinlerken içim bir hoş oluyordu. Hele bir de güzel sözlerle güne başlamak, hayatıma anlam katıyordu. Büyük aynanın kar-

şısında kendime iyice baktım, kadınlığımın Mustafa ile beraberken bir anlamı olduğunu biliyordum. Konuşmamız evden çıkana kadar devam etti, sonu gelsin istenmeyen tatlı sözlerle veda ettik. Aynı iş yerinde çalışmamıza rağmen onu yeterince göremiyordum.

Evden çıktığımda cep telefonumu unuttuğumu fark ettim, eve geri dönüp telefonumu alıp tekrar işe doğru yürümeye başladım. Yaklaşık üç senedir Mustafa ile aynı işyerinde çalışıyorduk. Zaten Türkiye'ye geleli de bir o kadar olmuştu. Almanya'da büyümüştüm, eğitimimi de orada tamamlamıştım. Dört yabancı dil konuşuyordum.

Hayatı istediğim gibi yaşamıyor olmak beni de delirtiyordu. Oteller, yabancılar, trafik, insanlar, her şey çok fazlaydı bana göre de. Ve hep aynıydı, birbirini takip eden tuhaf günler. Ve bu tuhaf günler bana bazen içimde zıtlıklar yaşatıyordu. Bazen istemediğim bir şeyi istiyormuş gibi davranıyor, bazen de tam tersini yapıyordum.

Ailem, Almanya'da yaşamaya devam ediyordu. Babam büyük bir markette satın alma müdürüydü. Annem evde yaşayan bir kadın olmasına rağmen, hayatını can sıkıntılarıyla geçirmeyi yeğlerdi. Hayatta canını sıkacak mutlaka bir şeyler bulan tuhaf ve mutsuz bir annem vardı. Evden ayrılma isteğimi onlara söylediğimde hayatlarında pek bir değişiklik olmamıştı. Babam yine market için bir şeyler satın alıyor, annem de sıkıntılı, mutsuz yaşantısına devam ediyordu. Annem gibi somurtkan, huysuz, inatçı veya acınası görünmek istemiyordum. Yaşlandığımda annem gibi olmayacaktım, hayatta nasıl eğlenilmesi gerektiğini gösterecektim.

Ailemin bana pek baskısı ve katkısı olmamıştı. Ayaklarımın üzerinde durmayı abimden öğrenmiştim. Abimin desteğini yanımda hissederek hayatta ne olmak istediğime karar vermiştim. Mezuniyetimin mükâfatı olarak beni okul arkadaşlarımla beraber Amsterdam'a göndermiş, orada da hayatımın erkeğiyle tesadüfen tanışmıştım. Mustafa ile beraber geçirdiğim birkaç gün o kadar hızlı geçmişti ki bize yetmemişti, İstanbul'a döndüğümüzde birkaç hafta onun evinde yaşayıp, bundan sonraki hayatlarımızı beraber yaşamaya karar vermiştik.

Aynı turizm acentesinde üç yıldan beri çalışıyorduk. Bu üç yılda onsuz yaşayamayacağımı anlamıştım. Onsuzken hayatın bir tadı olmadığını düşünerek sıradan günün çalışma programına başladım. İşimde aktif birisiydim, iyi organizasyon yaptığım için programı asla aksatmazdım. Tıpkı diğer günlerde olduğu gibi ofisten aldığım müşteri listesiyle servis aracının yanına gittim.

Acentenin kapısında bekleyen şoförlerden Orhan'a doğru yürüdüm. Onu burnunu karıştırırken gördüm ama görmezlikten geldim.

"Günaydın Orhan."

"Günaydın abla."

Orhan sıradandı ama tatlı bir tarafı da vardı. Bazı insanlar onu ayaklı bir felaket olarak görürdü, evliydi ve karısıyla tek kavgaları tutumsuzluğuydu. Aslında bütçesini karısına bıraksa evini geçindirecekti ama o bunun tam tersini yapıyordu, erkeklik gücüyle dünyaya baktığı için para işini de kendi üstleniyordu. Birisinin ona en kısa zamanda bunu hatırlatması gerekmekteydi. Ailesine bakmak için iyi bir işe sahip olduğunun farkındaydı. Acentedeki herkese saygılı davranırdı. Mustafa ve bana daha başka davranırdı. Bizim sevgimize saygı ve hayranlık duyardı. Gün içinde şahit olduğu telefon konuşmalarımız birbirimizi ne kadar çok sevdiğimizi anlamasına yeterdi. Bizi her zaman yakıştırırdı.

Otelden aldığımız Alman müşterilerle şehir turuna başladık. Onlara gittiğimiz güzergâhta bilgiler verdim. Genelde hep aynı şeyleri anlatırdım ama bunu ilk defa anlatıyormuş gibi yaptım, memnuniyetsiz turistlerden bahşiş koparmak için. Bazen alışveriş için gittiğimiz yerlerden aldığımız hanut geçinmemizde büyük bir paya sahipti. Bu paraları bir hesapta topluyorduk ama giderek artan enflasyonla paramızın hiçbir değeri kalmıyordu.

Şehir turunu tamamladıktan sonra acentenin anlaşmalı restoranında yemekteydik. Almanların o memnuniyetsiz halleri gitmiş, pek keyiflenmişlerdi. Almanlar içtikleri rakı ile sarhoş olmuşlardı. Müşterilerim bana genelde asılmazlardı, aslında ben buna ortam yaratmazdım. Çizdiğim sınır saygıyla karşılanır ve anlaşılırdı.

Almanlarla yemek zorunluluğu artık bir kâbus olmaya başlarken, Mustafa'yı arayıp programımı anlattım ve bir an önce kollarının arasına kavuşacağım zamanın özlemiyle dolu olduğumu söyledim. Olmuyordu, onu ne kadar özlediğimi söylesem de bu yetmiyordu. Mustafa'nın yanında olmamak benim için çok büyük bir eksiklikti. Masadaki insanlara bakıp zamanımı ne kadar anlamsız geçirdiğimi düşündüm.

Masadaki insanlar eğlenmeye devam ederken kahkahalar yükseliyor, anlamsız ve sıradan konuşmalarla akşama devam ediyorlardı. Bütün bu anlamsızlığın içinde pek mutlu olamayacağımı biliyordum ama burada bulunmak bir zaruretti. Yaşamak için bir yerlerde bir şeyler yapıyor olmak gerekliydi. Yaşarken de bunlara katlanmak gerekiyordu. Kendimi, ayağa kalkıp avazım çıkana kadar onlara bağırırken hayal ettim. Zihnimde onların hiç günahları olmadığı halde üzerlerine içimdeki tüm öfkeyi kusarken gördüm. Sonra bunun onların suçu olmadığını düşündüm. Onlar sadece eğleniyordu. Onlar eğlenmek için para verip başka bir ülkeye gelmişlerdi. Günahsızlardı.

Giderek dağılan benliğimi toparlamaya çalıştım, bunu da aldığım birkaç bardak viskiyle becermiştim. Masada bulunan Almanları seyrettim. Onların nasıl bir hayata sahip olabileceklerini, yaşamlarını düşündüm, hepsine tek tek baktım. Kendilerince bir kişiliğe sahiplerdi. Sadece eğleniyorlardı. Hem de çok. Sonra onların eğlencesine katılarak zamanın geçmesini kolaylaştırdım. Bunu yapmazsam delireceğimi, girdiğim bu labirent hayattan çıkamayacağımı düşündüm.

Ertuğrul Odabaşı

Aşkın Sınır Noktası

Sadece an da yaşanabilir mi? Kenetlenmiş iki kalp, hayatı örten ve üşüten zamanın soğuk kabuğunu kırıp parçalayabilir mi? Kentli yalnızlıklarını beklenmedik bir yöntemle yadsıyan ve yabancılaşmışlığın buzla örtülü katmanları altında uç veren yepyeni bir hayatın sahipleri... Kanıksamayı ve uyuşmayı bir tür öfkeyle reddeden bir suç manifestosu.

Yeni bir hayat mümkün olabilir mi?

Ertuğrul Odabaşı bu sorunun yanıtını kendine özgü yöntemle veriyor... Tehlikeli bir kitap!

9786057946454